

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος στα Τρίκκαλα. 'Όπου τ'ά βρισκει μπα-
στούνια με τή γλώσσα του τόπου. 'Ο Κουρκουφεξαλάς, ο φι-
λιάν φιοτίκ λεμπλεπιζ, ο τοιφλίρ σαιπίης !... 'Ο κ. Βενιζέλος
στό 'Αγιον 'Όρος. Χαλαριστικί λέγει του. Τό σκουφάκι
καί τό στέμμα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

τραίχηρ ν' αναφέρη τ' όνομα του μαζί με τ' όνομα του 'Αλεξίου
στοίς πολυχρονισούς.

'ΕΤότε—γράφει κάποιος χρονικογράφος—γιά πρώτη φορά, έπειτα
άπό πολλά χρόνια, φάνηκε χαρούμενος. Τό βλέμμα του έλαμπε με
μά έξαιρετική γλυκύτητα και ύποσέθηκε έπισήμως στό λαό ότι, κα-
τά τή διάρκεια της αυτοκρατορίας του, όλα θά πήγαιναν καλά ».

'Όσοο ο 'Ανδρόνικος δέν μπορούσε νά ησυχάση, έφθσον δέν ή-
ταν αυτός μόνος κ' άπόλυτος κηρύχτος του θρόνου. 'Ερχετο τώρα
νά ξεφορτωθή και τό νεαρό άνεμό του 'Αλέξιο, μολοντί κατά τή
στέψη του είχε όρασθή ότι γινόνταν αυτοκράτωρ μόνο και μόνο γιά
νά τόν ύποστηρίξη.

Τό ζήτημα αυτό δέν τόν άπασχόλησε και πολύ.
'Επειτα άπό ένα μήνα μετά τή στέψη του, ή σύγκλητος της αυ-
τοκρατορίας, ή οποία άπετελείτο πιά άπό άνθρώπους δικούς του,
συνήλθε σέ έκτακτη συνεδρίασι και, κατόπιν ύποδείξεώς του, διεκή-
ρυξε ότι στην αυτοκρατορία δέν χειραζόντουσαν δύο αυτοκράτορες
και ότι, κατά συνέπεια, έπρεπε νά έκθρονισθή ο ένας. 'Αμέσως δέ,
κατόπιν ψηφοφορίας, καθήρεσε τό νεαρό 'Αλέξιο.

'Επειτα άπό λίγες μέρες μετά τήν καθάρεισί του, ένα άπόγευμα
του Νοεμβρίου του 1183, καθώς ο άτυχής πρίγκηψ βρισκόταν μελαγ-
χολικός μέσ' τόν διαμερίσμα του στό Παλάτι, βυθισμένος σέ θλι-
θεούς σκέψεις, γιάτι καταλάβαινε τήν τύχη πού τόν περιέμενε, άκουσε
ΐξαφνα θόρυβο στό διάδρομο. 'Ετρέξε άμέσως πρός τή πόρτα και
είδε ένα άπίστασμα όπισθοφώνου πού είχαν περιλάβοσι τήν λά-
μαρή του.

'Αμέσως έννοιωσε ότι είχε φτάσει ή τελευταία του ώρα. Κλει-
δίωσε όπόσσο τήν πόρτα, άν και καταλάβαινε ότι δέν ήτορχε καιά
καμία έλλίπς νά σωθή και περίτρωμος, έτρεξε δέ
νά γωνιά του δωματίου, άναμίχωντας τό μοιραίο.

Πράγματι σέ λίγο, οι στρατιώτες καταρρημάτι-
σαν τήν πόρτα με τά κοντάρια τους και έωρισαν
μέσα μανόμενοι. 'Ετρέξαν πρός τό νεαρό αυτοκρά-
τορα και, άφού προηγουμένως τόν έξρισαν, τόν έδει-
ραν και τόν έξευτέλισαν, κατόπιν δέν έπνιξαν !...

'Επειτα έσηραν τό πτώμα του ως τήν αίθουσα
του θρόνου, όπου περιέμενε ο 'Ανδρόνικος, ο οποίος
είχε διατάξει τή δολοφονία.

'Ο αυτοκράτωρ, μόλις είδε τό πτώμα του θύμα-
τός του, κατέβηκε άπό τό θρόνο του, τού έδωσε μια
δυνατή κλωστού και, βλαστημήωντάς, ειπε :

—'Ο πατέρας σου ήταν έπίτορκος και ή μητέρα
σου μια χαμένη γυναίκα !

Κατόπιν διέταξε και έωρισαν τό πτώμα τό άτυ-
χούς πρίγκηπος στό Βόσπορο.

'Επειτα άπό λίγον καιρό, ο 'Ανδρόνικος, άμφηφών-
τας τήν κοινή γνώμη, τήν όποία είχε θαμώσει με
τήν άκατανίκητη γοητεία του, παντρεύτηκε τή μη-
στή του δολοφονημένου 'Αλεξίου, τήν όποια κήρη τό
βασίλειος της Γαλλίας Λουδοβίκου VII 'Αννα, ή ό-
ποία ήταν μόλις έντεκα χρόνων, ενώ αυτός ήταν πιά
έξηνηταριών !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΑΝΔΟΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Η ΑΣΤΕΙΑ ΤΩΝ Ο ΛΥΚΟΣ

Μιά φορά κ' έταν καιρό μια άλεπού μητρε σ' ένα άμπελί κ'
έτρωγε σταφύλια, διαλεγόντας τά καλύτερα. Μά ΐξαφνα πάτισε
σέ μια παγίδα, πού τήν είχε στήσει εκεί κάτω ο άμπελουργός.

'Η παγίδα βρόντησε δυνατά, κ' δέν έπιασε τήν άλεπού. Τρώμαξε
δμως πολύ ή δύστηνη, κ' όταν βγήκε άπό τ' άμπελί τράβηξε ίσα
στό φίλο της τό λύκο.

- Καλή μέρα, κ'όρ' λύκο ! τού λέει. Τί γίνεσαι.
— Τί νά γίνω ; Πεινάω !... της άποκρίνεται ο λύκος.
— Μά γι' αυτό κ' έγώ έρχομαι. Βρήκα ένα άμπελί και θά σ'
όδηγήσω εκεί νά φας σταφύλια, νά χουτίσης.
— Έμπαρός, πάμε τώρα άμέσως, γιάτι πεινάω, λέει ο λύκος.
— Όχι, σήμερα δέ γίνεται, γιάτι πρωτίτερα είδα μέσα τόν άμ-
πελουργό. Κράτα όπως-όπως τήν πείνα σου κ' αύριο πηγαίνουμε.
Είπε περιτό βέβαια νά ποίμε, πός ο άμπελουργός ξανάστισε πάλι
τήν παγίδα, με περισσότερη προσοχή.

Τήν άλλη μέρα ή άλεπού βρήκε τό λύκο και τόν ώδήγησε σ' άμπελί.
'Ο λύκος μητρε μέσα σ' άμπελί αφρόντιστα κ' άρχισε νά γουρξή έδώ
και κει τρώνοντας τά καλύτερα σταφύλια πού είρσιζε. 'Η άλεπού δ-
μως έστρεψε με προσήλαξι σέ μιάν άρχη και δέν έτρωγε ούτε οβγά.
— Γιάτι δέν τρώς κ' έσύ, κοιμιάρα ; τή ρώτησε ο λύκος.
— Έγώ βαστώ ορο όστις (νηστεία του Ρωμαίου), άποκρι-
θηκε ή άλεπού.

'Ο λύκος χορής νά προσέχη και πολύ στό προφυλακτικά μέτρα
πού λάβαινε ή άλεπού, γιόσει μέσα σ' άμπελί και ρήμαζε τά στα-
φύλια. 'Αξαφνα όμως πάτισε πάνω στην παγίδα, εκείνη βρόντηξε
δυνατά κ' έπιασε τό λύκο άπό τό ποδάρι.

Σάν είδε ή άλεπού πός με τό πιάσμα του λύκου ήταν πιά ή ίδια
άσφαλισμένη, ριχτηκε στό σταφύλια κ' έτρωγε της χρονιάς της.
— Μά δέν είπες, άδερφή μου, πός καττάς νη-
στεία ; Τώρα γιάτι τρώς ; τή ρώτησε ο λύκος.
— 'Αμ' δέν άκουσε, άδερφέ μου, τό κανόνι πού
έπιασε ; άποκρίθηκε ή άλεπού, έννοώντας τόν κρότο
της παγίδας. 'Αρχισε πιά τό Ρωμαϊόν. Και τού
χρόνου λοιπόν, χρόνια πολλά, άδερφέ μου !...

ΜΕΝΟΣ ΦΙΑΗΝΤΑΣ

'Ο Βασιλεύς Γεώργιος.

'Όταν ο Βασιλεύς Γεώργιος, μετά τήν κατάληψη της Θεσσαλίας,
έπισκέφθη τά νέα μέρη, έπληξε και στα Τρίκκαλα, όπου άναγκάστηκε
νά μείνη μια νύχτα σ' ένα σπίτι τό όποιον δέν ύπάραξε σήμερα και
τό όποιο ήταν χωμένο στού Κλειδωνά τήν μάντρα.

Οί προσετοί τών Τριγκαλιών πήγαν φυσικά νά χαιρετήσουν τόν
Βασιλέα κ' ένας άπό αυτούς, ο πού γέρος, τόν χαιρεσέφωνησε. 'Ο Βα-
σιλεύς, γιά ν' άνοιξη ή συζητήσε, ρώτησε τόν γέροντα Τρικαλινό :

- Τί δουλειά κάνεις, φίλε μου ;
— Κουρκουφεξαλάς, απάντησε ο Τρικαλινός.
'Ο Βασιλεύς όμως, μών ξέροντας τή σημασία της λέξεως αυτής,
ξαναρώτησε :
— Τί θά πη αυτό ;
— Φιλιάν, φιοτίκ—λεμπλεπιζ, Μεγαλειότατε ! (Τουρκική όνομασία
τόν είδών πού πολυούσε, τών στραγγαλιών δηλαδή και τών κυβου-
ρσιώνων φροσιζιάν και σπάρων).

Ο Βασιλεύς, αντί νά φρωσιθή, ζαλιστηκε περισσότερο και γιά νά
δώση τέλος στην κουβέντα, παρακάλεσε διά χειραφίας
τόν «Κουρκουφεξαλά», λέγοντας :

- Χαίρω πολύ.
'Επειτα γύρισε σ' έναν άλλο δημογόροντα και
τού ειπε :
— Και σεις τί δουλειά κάνετε ;
— Γνώμια πού ! απάντησε ο δημογόρων, ο ό-
ποιος ήταν δικαιόλος.

Νέον μυστήριον γιά τόν Βασιλέα αυτό, νέο αι-
νιγμα της Σπηγγός.

Χαιρέτησε λοιπόν και τόν «Γνώμια πού !» και
τού ειπε σφιγγόντας τό χέρι του :

- Χαίρω πολύ.
Προσήλθε κατόπιν και τρίτος πρόκριτος. Τόν
ρωτάει κ' αυτόν ο Βασιλεύς :

- Τί δουλειά κάνετε, παρακαλώ ;
— Τοιφλίρ—σαιπίης, αφέντη Βασιλή μ'.
'Ο δημογόρων ήθελε νά πη πός ήταν τοιφλι-
κούχος.
'Ο Βασιλεύς όμως δέν κατάλαβε τίποτα και ψι-
θύρισε πάλι :

- Χαίρω πολύ.
'Όταν παρουσιάστηκε και ο τέτατος πρόκριτος,
ο Βασιλεύς τόν ρώτησε κ' αυτόν :

- 'Ελόγου σου, τί δουλειά κάνεις ;
— Ταμπάξης, Βασιλή μου.
'Ο Βασιλεύς στενοχωρείται πιά και κάνει σημεϊον ότι τίποτε δέν
κατάλαβε.

Τότε επενέβη ένας άλλος Τρικαλινός και γιά νά διαφωτίση τόν
Βασιλέα, τού λέει :

- Τοιμάρα δουλέιτε, Μεγαλειότατε.
Μά και πάλι ο Βασιλεύς δέν καταλαβαίνει και ψυθυρίζει :

- Χαίρω πολύ ! Χαίρω πολύ !...
Γυρίζε έπειτα στόν πέμπτου και τελευταίο πρόκριτο και τόν ρω-
τάει :

- 'Ελόγου σας, τί δουλειά κάνετε ;
— Κασάδορος, αφέντη Βασιλή.
— Δηλαδή ;
— Παρά πού !, παρά δίνο, παρά παίνο.

'Ο Βασιλεύς σκουπιζέται πλέον τόν ιδρώτα του άπό τή στενοχω-
ρια του και λέει άποκαϊόμενος :

- Χαίρω πολύ ! Χαίρω πολύ !
***
Κατά τήν πρό ήμερών έπίκαιρον τού κ. Βενιζέλου στό 'Αγιον 'Ο-
ρος, οι άγιοι πατέρες της Μονής Βατοπεδίου έκαμαν δοξολογία επί
της άφίσεϊ του και μόλις μπήκε στόν ναό τόν ώδήγησαν στόν λευ-
φόνο πού εύρίσκειται εκεί και τόν υπεβάστασαν γιά νά άνέβη
και νά καθήση επ' αυτού.

'Ο κ. Βενιζέλος τήν άρχη δέν κατάλαβε περι τίνος έπρόκειτο, δ-
ταν όμως είδεν ότι έπρόκειτο περι θρόνου, άντέτεινε και ειπε :

— 'Α, όχι... δέν τά έχω καλά με τούς θρόνους !
Και κατέβηκε και στάθηκε στό διπλανό στασιδι.
'Όταν πάλιν ο κ. Προφθονουργός έμπήκε στό μέγα σκευοφυλάκιο
της Μονής, γιά νά δη τά κερμήλια, ένας άπό τούς ά-
γίους πατέρας τού παρουσίασε τό αυτοκρατορικό στέμ-
μα ένός τών Κατακοζηνών και θέλησε νά τού τό
φορέση.
'Ο Βενιζέλος έχωσε τότε πιδ βαθεία τό περιφρη-
μω δίκωχο σκουφάκι του και ειπε :

— Τό κεφάλι μου δέν... βαστάει στέμματα !...